

Kié a hatalom? Kincskeresők, gödörben

Embortelen színjáték címmel írott cikkem megjelenése után több levelet és számtalan telefonszámot kaptam. Sokan ajánlották fel segítségüket, hogy az utcára került vak fiú gondjain enyhítsenek. A visszajelzésekből kiderült, a kedves olvasót a másik ember sorsa is érdekli. A levelek között akadt, melynek írója azt várta, hogy lakásproblémájára megoldást találjak. Mások arra kértek, időnként látogassam meg a vak fiút, magányában kicsit törődjek vele. De volt olyan levélíró is (névtelen!), aki azt javasolta, ha ennyire megrendít a fiú sorsa, hát gondoskodjam magam róla. „Fogadja magához teljesen ingyen a fiút... Gondolom, ön jobb körülmények között van, nincs négy gyereke. A cikkért kapott pénzt adja neki...” stb. — írja többek között.

Vagyishát: ha sajnálom a fiút, legyen a szociális gondozója, ha megdöbbentek azon, hogy utcára került, legyen az eltartója. Ha az a véleményem, hogy egy rokkant, nagykorú állampolgárnak joga van teljes életet élni, és szükségképpen joga van a lakáshoz, hát legyen a lakáshoz vezető út a tanácsigazgatási osztály. Vagy legyen a jó Isten, és intézzem el, hogy ebben az országban építsenek bérelhető lakásokat, szőjsem meg a szociális hálót, vagy hozzak létre olyan bíróságokat, amik gyorsan intézkednek, ha az albérlő nem fizet.

Jó is lenne, ha az újságíró mindezt megtehetné. Akkor nem is lenne szükség miniszterekre, politikusokra, semmiféle törvényre, ren-

deletré. A szerkesztőség azonban nem hivatal, nem feladata az, hogy az egyes ember gondjait megoldja. Hogy minden beteget meglátogasson, hogy a bíróságok, lakáshivatalok, tanácsok, albérlők és főbérlők helyett intézkedjen. S igazán sajnálnám azt is, ha a magasból lenyúló kezekhez szoktatott hivatalok most a régi hatalmasságok helyett — szervilis módon — a saját nyomásának engedelmessé válnának. A gyávaság mindig igyekszik mumust kevelni, amivel másokat ijesztgethet. Ha már a régi elűnt, hát újat kreál, hogy legyen ki mögé elbújni. Halottam, nemrég egy tanácsi főember így érvelt: „nem intézkedem, mert még megírja az újság”, s inkább hagyta az ügyet tovább felekedni a fiókban.

Jelen esetben magam sem reméltem, hogy írásom után egy nappal már lakást kap cikkem hőse. Nem tudom, kinek a bátorságán, vagy féltelmű reflexén múltott az expressz döntés. Azt viszont tudom, hogy azzal gyökeresen nem változik meg egy város, egy ország gazdasági, szociális és társadalmi helyzete, ha egy-egy konkrét esetet tűzoltással orvosolnak a helyi hivatalok. Miközben a honatyák vitézkötéses, aranyújtásos közhelyeket puffogatnak a Parlamentben, s azon kapnak hajba, hány fokos szögben dőljön meg a kereszt a korona tetején.

Helyette jobb lenne tudni végre: kié az ország, a hatalom és a dicsőség. Igazi változások híján az olvasó még azt hiheti: a sajtóé.

(pacsika)

Ha két főiskola összefog (1.)

Hittanárképzés Szegeden

A hitoktatás kötelező vagy választható voltáról dúl a vita. Am arról nem esik szó, hogy kik is oktatathatnak hittanra ezt az egyik tanévről a másikra hirtelen megnőtt létszámú gyereksereget.

A minisztérium levelet küldött a kérdésben illetékesnek nevezhető felsőoktatási intézmények vezetőinek, hogy a pedagógusképzők ne zárkózzanak el a hittan és vallásoktató szak indításától. A szegedi tanárképző főiskola hallgatói között futótűzként terjedt a hír: szeptembertől már az itteni diákokat is oktatják hittanra, sőt, indul az új szak.

— A szegedi Hittudományi Főiskola rektora valóban kapott a minisztériumból egy tájékoztató-tájékoztató jellegű levelet, s valóban létezik olyan hallgatói kezdeményezés, hogy a testvérintézményben oktatott teológiát második szakként felvehessek a diákok, továbbá valóban szó van a két intézmény közötti együttműködés formáinak kidolgozásáról, de az új tanévközpontban biztos, hogy nem indul meg a hit- és vallásoktató szak — pontosította az információt Lengyel Zsolt, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola oktatási ügyekkel foglalkozó főigazgató-helyettese. — A hallgatók között elterjedt hír tehát annyiban igaz, hogy nem látom akadályt sem annak, a főiskolán speciális képzés, azaz erkölcsi, etikai, vallástörténeti stúdiumok keretében legyen hittan- és vallásoktatás, sem annak, hogy megfelelő előkészítés után — várhatóan 1991 szeptem-

berétől — legyen ilyen tanárképzés is.

A főiskolai diákok közül kéri Nagy László, aki másodéves népművelés-történelem szakosként a tudományegyetem bölcsészkarán elsőéves „latin-C” szakos, továbbá a Hittudományi Főiskolán egy éve teológiát hallgat. László — egy barátjával egyetemben — már most szeretné leadni — a szerinte manapság a gyakorlatban sem használható — népművelő szakot, s helyette felvenni a teológiát. Úgy véli: a népművelő célja a teológia ismeretében kiteljesedhet, hiszen az elmúlt négy évtizedben nagyon kevés fiatalember szerezhette ilyen jellegű ismereteket. Am hiába értenek egyet ezzel a törekvéssel a két főiskola vezetői, mert (egyelőre) jogi akadály van annak, hogy valaki két különböző intézményben szerezzen egy két szakos diplomát.

— Többek között ilyen, jogi jellegű akadályokat kell elhárítani az előttünk álló esztendőben a hittanárképzés elöl — mondta Lengyel Zsolt. — Ezentúl a társadalomtudomány és elmélet oktatásának új tartalmát is ki kell dolgoznunk; meg kell ismernünk, mi a közoktatás igénye. A tanárképző főiskola arra készül, hogy a latin szakos képzés indításával a Hittudományi Főiskolával az együttműködést még intenzívebbé tegyék. A társadalomban jelentkező új igényeket csak akkor tudják kielégíteni, ha megköveteli a felsőoktatási intézmények autonómiája, illetve — egy városban belül is — együttműködési készsége.

Újszászi Ilona

„Állapotos” tábor

Megdöbbenve olvastuk, 1990. július 4-én megjelenő újságunkban a „Kincskeresők, gödörszélen” című cikket. Szívesen álltunk volna kollégájuk elé, hogy a felvetett problémákra a helyszínen reagáljunk, hisz így a megjelent cikk igen egyoldalúan vonta le következtetéseit az intézmény jelenlegi állapotáról. Meglepetésünket csak növelte az a tény, hogy a tábor vezetője sem az intézmény vezetőjének, sem más dolgozójának semmiféle jelzést nem tett gondjairól, problémáiról.

Ha ezt megtette volna, akkor egy igen súlyos félreértés nem került volna be cikkükbe, a „gyermekhomokozóval” kapcsolatban. Ugyanis ez a „homokozó” nem homokozó (hisz homokot nem is tartalmaz), hanem kijelölt tűzrakó hely, így természetes, hogy tábor-tűz-maradványokat tartalmaz. Az pedig, hogy a kedves szállóvendégek a tábor-tűz közben elfogyasztott konzervek göngyölegét a tűzbe dobják, intelligencia kérdése. Mert az intézmény egész területén kis szeméttárolók vannak kihegyezve, a sátrak és a kőhá-

zak környékén pedig kukák találhatóak, melybe mindenféle szemét elférne. A tűzrakó hely kitakarítása mindennapi feladataink közé nem fér bele, hisz intézményünk 8 hektáron terül el, melynek rendben tartása igen nagy feladatot jelent, a jelenlegi gazdasági körülmények között.

A fűben lévő üvegcserepekről tudunk, folyamatosan gyűjtjük, de mindannyian tudjuk, hogy kényelmesebb a kiürült sörös, boros, üdítőstb. üvegeket magunk után elhagyni, uram bocsá! az ablakon kidobni, mint azt visszavinni a vásárlás helyére, vagy a kukába bedobni. Tehát a fűben lévő üvegcserepek „újratermelődése” igen gyors és szapor, gyorsabb, mint amilyen tempóban intézményünk dolgozói azt eltakarítani képesek. Viszont azt is tudjuk, hogy a táborlakók nem a pusztá földre, hanem a sátrakból kivitt plédre heverednek, így az őket fenyegető balesztvesztély csökken.

A tábor világításáról csak annyit, 1988. júliusában készült egy költségvetés a sátrórtábor világításának megoldására, a végösszege

A Délmagyarország július 4-i, szerdai számában a „Kincskeresők, gödörszélen” címmel, Varga Iván tollából megjelent íráshoz: „Helyesnek tartom, hogy a Délmagyarország újságírója — csakúgy, mint korábban is több alkalommal — ismét olyan társadalmi problémára mutat rá, melyek állami megoldása egyelőre várat magára. Fontos és szükséges, hogy egy valóban kifogásolható társadalmi szemléletet (is) — a gyermek- és ifjúsági érdekek háttérbe szorítását — gyakorlati példákkal ástoroz.

Ezért bocsátom előre: köszönöm a felvetett témák iránti figyelmét és segítő szándékú, kritikus megállapításait.

Véleményem szerint azonban legalább három kérdéskört (a Kincskereső-tábor jövője, az ifjúsági központ állapota, az Ifjúsági Alapítvány működése) olyan sajátos módon kapcsolta össze a szerző, hogy az félreérthető az olvasók számára. Teljesebb körű tájékozódással a pontatlanságok elkerülhetők lettek volna, mivel meggyőződésem szerint a cikk általam kifogásolt részei ezek, s azt nem a (rossz)indulat befolyásolta.”

Tóth Tamás,

a Dél-magyarországi Gyermek- és Ifjúsági Alapítvány társadalmi titkára

938 911.— Ft, így azt hiszem, érthető, hogy ennek megvalósítása a jelen gazdasági körülmények, a rohamosan emelkedő árak miatt, csak folyamatosan lehetséges.

A „vaságymaradványok”-hoz annyi a hozzáfűzni való, hogy ezek (2 db) komplett vaságyak, amit életvédelmi okokból helyeztünk ki, a fürdő üvegfalának sörösüveggel való betörése után, hogy az üvegszilánkokon keresztül a behatolást megakadályozzuk mindaddig, míg vállalkozót találunk az üvegfal kibontására és helyreállítására. Gondolom, ezt a cikket író kollégája is ugyanígy látta, mint mi, akik minden erőnkkel küzdünk azért, hogy itt pihenő vendégeink jól érezzék magukat.

A csatornanyílások fedetlenségéről mindössze annyit, hogy ezt csak egyes számban kellett volna írni.

Egy darab aknatehető, mivel hordozható típusú, valakinek megtetszett, és vasárnapról hétfőre virradó éjszaka eltűnt, gondoljuk, a jó vicc reményében. A terület nagysága miatt azt senki sem várhatja el tőlünk, hogy a nap minden órájában végigjárjuk intézményünk egész területét, hogy a vendégek szeszélyei okozta hiányosságokat pótolni tudjunk. Reméljük, hogy azt senki sem teletezi fel intézményünk munkatársairól, akikre emberek, gyermekek biztonsa-

ga van bízva, hogy az emésztőaknákat nyitva hagyják, — ennek ránk nézve is igen súlyos következményei lehetnek.

Cikkük tartalmához ezeket az érdemi kiegészítéseket kívántam hozzátenni.

Boros Endréné

gazdasági vezető,

ifjúsági központ

Fotóriporter kollégám engem megelőzve járt a helyszínen. Somogyi Károlyné felvételei, tölem függetlenül, ugyanazokat a problémákat dokumentálták, melyeket kifogásolt cikkemben megemlíteni bátorkodtam.

Allításaimat alátámasztandó, íme, mindkét emésztőgödör, ahogy találtuk: fedetlenül. A vaságyak és az egyéb, gyerekekre veszélyesen meredező fémhulladékok szintén nem képzeletem szülőttei, mint ahogy az a bizonyos homokozó sem az. Ha egy medencéből leeresztik a vizet, és homokot hintenek az aljára, nos, attól a medence medence marad, legfeljebb homokozni is lehet benne. Ugyanezt vélem a szeméttárolóvá kinevezett homokozóról is.

Végül, az ifjúsági központban táborozó gyerekek igazán nem tehetnek róla, hogy velük egy szálláshelyen esetleg vandál, kulturálatlan „egyedek” tartózkodhatnak.

A felvetett problémák azonban nem megoldhatatlanok...

Varga Iván

